

TEBENNE BÍZTUNK

PÁPAI REFORMÁTUS ÉRTESÍTŐ

Tartalomjegyzék

Zajzon Istvánné Róza: Békesség	1
Szakács Gergely: Előretékinteni az örökkévalóságra	2
Szakács Gergely: Férfikörök találkozója	3
Böröczky Bertalan: A gyülekezetünkben szolgálók kiránduláson	4
Állandó gyülekezeti alkalmak	5
Felajánlás a 2025. évre	5
Szeressétek az öregeket	5
Mayerné Pátkai Tünde: Hálaadás az elmúlt 30 esztendőért	6
Kövy Rózsa: Bemutatkozik az „Ép testben ép lélek” csoport	7
Kövy Rózsa: A Sellyei kórus Kovásznán	8
Vántsa Dóra és Vántsa Lujza: Kegyelem Visken	9
Kovács Helga: Az Édenkert Pápai Református Óvoda élete az őszi időszakban	10
Bede-Fazekas Réka: Holtmarosi beszámoló	11
Bölcskei Gusztáv: „Jertek, hogy lássuk a világosságot!”	12
Anyakönyvi hírek	14
Kopeczky Bence: Adventi játszótér	14
Varga Jenő: Adventi hitmélyítő esték az Élő Ige évében	15
Mayerné Pátkai Tünde: Adventi gyertyagyújtás	15
Hirdetések	16

„És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békeség, és az emberekhez jóakarát.”
(Lk 2,13-14)

Békesség

Jézus születésének éjszakáján az ég a földdel találkozik. Pásztorok tanyáznak kint a betlehemi mezőkön. A munkájukat végzik, őrködnek a nyájuk mellett. Ezt tessék éjjel-nappal, hétköznap és szombaton, ünnepeken egyaránt. Emiatt a vallásos közösség kivetettjei, az egyik leglenézettebb társadalmi csoport. De egyszer csak a sötét, hideg éjszakában felragyog fölöttük az ég! Körülragyogja őket az Úr dicsősége, mert megjelenik nekik egy angyal, és hirdeti nekik az örömhírt az Üdvözítő születéséről. Jelet is kapnak, ami kitüntető feladattá válik: „Találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.” Ők lehetnek az elsők, akik rátalálnak a megszületett Krisztusra, Isten Felkentjére! Azon az éjszakán Betlehem mezéjén a legmagasabb mennyei régió lakói szállnak alá a legalacsonyabb földi régió embereihez. Megnyílik a menny. Mennyei seregek sokasága jelenik meg a pásztorok körül, és elképzeltük, milyen fenségesen hangozhatott, amikor kórusban megszólaltak: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békeség, és az emberekhez jóakarát.”

Az ég és a föld találkozásában az „Isten háta mögött” élő embereknek az Isten trónusánál szolgáló angyalok három dolgot hirdetnek. Először is Isten dicsőségére irányítják a figyelmet. Mintha azt mondanák: „Ember, ez az, amiről elfeledkeztél: Dicsőség a magasságban Istennek!” Ez az, aminek mi leginkább híjával vagyunk: hogy meglássuk Isten dicsőségét, és Őt dicsérjük. Pedig ez volna az egyetlen dolgunk addig is, amíg itt vagyunk, a földön. De mi nem látunk tovább emberi életünk fájdalmainál és félelmeinél. Földi nyomorúságaink eltakarják Istent a szemünk elől. Pedig ha kinyitnánk lelki szemünket, éppen ezekben a szenvedésekben ismerhetnénk meg az Ő hatalmát, és fájdalmaink legmélyén találkozhatnánk az Ő szívének mélyével. Karácsony éjszakáján „az ég a földre szállt”, ez nagy örömhír, de miközben örömmel ünnepeünk, akkor is tudjuk, hogy azért szállt a földre, hogy értünk szenvedjen. Éppen ezért legyen dicsőség Istennek, mert ezt megtette, így tette meg, ezért tette meg!

„...a földön békeség...” Azt hozta a földre, amire leginkább szükség van itt. Mert ezen a földön nincs békeség, csak háborúság. Ember az emberrel, párt a párttal, nép a néppel, ország az országgal nem tud békében élni. Mert mindenkinek csak egy szempont létezik: ön maga. De az ember önmagával sincs kibékülve. A sokféle

háború alapvető oka, hogy az ember nincs békében Istennel. Krisztus éppen az Istennel való megbékélést hozta el nekünk, és onnan főntről egy magasabb nézőponttal ajándékoz meg minket, ezzel az Ő békéjét adja nekünk minden kapcsolatunkban. Ez az a béke, amit a világ nem adhat meg, mert nem ismeri. Csak Isten adhatja meg a jóakarát embereinek, tehát azoknak, akik az Ő üdvözítő akarát elfogadták, és aszerint élnek.

„...az emberekhez jóakarát.” Bár elhinné minden ember, hogy Isten jóakarattal van iránta! Nemcsak akkor, amikor megáld minden jóval, és a kívánságaink teljesülnek. Hanem akkor is, amikor elvesz valakit, akihez kötődünk, vagy valamit, amihez ragaszkodtunk, vagy megenged valamit az életünkben, például egy betegséget, amit nagyon nem akartunk. Akkor is jóakarattal van irántunk, amikor nem engedi, hogy a saját elképzelésünk szerint irányítsuk az életünket. Aki nem veszíti el a belé vetett hitét, az utólag meg szokta látni, hogy Isten valóban mindent jól intézett, úgy volt jó, ahogy Ő akarta. Persze mindent megérteni a maga teljességében majd csak legvégül, az örökkévalóságban fogunk. De az, hogy Isten emberként született a földre, hogy szenvedés árán minket üdvözítsen, már kétezer évvel ezelőtt is azt bizonyította, hogy az embereknek a legjobbat akarja, és bármit tettünk is mi Őellene, Ő a legnagyobb áldozatot is meghozza azért, hogy mi visszatérhessünk Őhozza.

A mennyei régiók a földi régiókkal találkoztak karácsony éjjelén, de egy még nagyobb csoda is történt: a mennyben lakó és uralkodó Isten földi emberré lett, eggyé a legszegényebbek, legkiszolgáltatottabbak közül. Nemcsak azoknak a pásztoroknak, hanem nekünk is szól az üzenet: a mindeneget teremtő Isten, akié a dicsőség a magasságban, emberi testet öltött egy jászolban fekvő újszülöttnél, és elhozta nekünk a földre az Ő békeségét és hozzánk való jóakarát. Engedjük, hogy betöltsé a szívünket! Legyen áldott ünnepünk!

Zajzon Istvánné Róza

Interjú**Előrettekinteni az örökkévalóságra**

2024 októberétől az Ujvári János Szeretetszolgálat átvette a Pápai Egyesített Szociális Intézmény működtetését. Az Ujvári János Szeretetszolgálatot a Mezőörsi Református Egyházközség tartja fent. Az átvétel előtti előkészítő szakaszban a mezőörsi és a pápai gyülekezetek presbitériumai megállapodást kötöttek. Az egyházi törvényeknek megfelelően a mezőörsiek engedélyt kértek a pápaiaktól, hogy a pápai gyülekezet területén működő ESZI-t átvegyék. A pápai presbitérium ehhez megadta az engedélyt. Külön megállapodott a két presbitérium arról, hogy az átvett intézményrendszer keretein

– Kérlek, mutakozz be a gyülekezeti tagoknak pár mondatban!

– Zajzon Istvánné vagyok, lánykori nevem Bodnár Róza. Debrecenben végeztem a teológiát, ahol 1994-ben kaptam meg a diplomámat. Előtte egy évig Kisvárdán voltam segédlelkész. Majd férjhez mentem, és családot alapítottunk. A férjem tanár, és a házasságunk első négy évében Hajdú-Bihar megyében éltünk, a saját szülőfalunkban, ahol én szintén az iskolában dolgoztam világi állásban, illetve a gyermekvédelemben is belekóstoltam. Közben a gyes mellett elvégeztem a tanítóképző főiskolát. Mindez természetesen támogató családi, szülői háttérrel volt lehetséges. 1998 végén elköltöztünk Somogy megyébe, ahol két kis falusi gyülekezetnek voltam lelkipásztora csaknem húsz éven át. Nagyon jelentős két évtized volt ez az életünkben és a szolgálatomban. A harmadik fiunk már ott született, de lényegében mindhárom fiunk ott nőtt fel az inkei parókián, és a gyülekezet volt a lelki otthonunk. Isten sok áldással ajándékozta meg a gyülekezetben való forgolódásunkat csakúgy, mint közben a csurgói református gimnáziumban való jelenlétünket is. Újabb váltásnak jött el azonban az ideje, amikor egyre erősebben éreztem az elhívást a lelkigondozás irányába. Ezért elvégeztem a mentálhigiénés lelkigondozó képzést a Semmelweis Egyetemen, amit azóta is életemnek egy nagyon értékes ajándékként tartok számon.

– Hogyan kerültél a pápai idősek otthonába szolgálni?

– Ezt az újabb kezdetet egy hatéves, nehéz, sok küzdelemmel teli várakozás előzte meg.

Az életünkbe bekövetkező változás egy csodálatos ajándékkal kezdődött, ugyanis Isten az Ő bölcs időzítésével megadta nekünk, hogy mire a gyerekeink felnőttek, de még nem repültek ki, meg tudtuk építeni a saját otthonunkat még akkor, amikor az megfizethető volt. Egy Győr melletti kis településen, Tényőn készítette el számunkra Isten ehhez a helyet, a Pannonhalmi-dombság festői szépségű lankái között. Bár nem egyik napról a másikra készült el (ma sincs még minden befejezve), de 2018 karácsonyára (négy hónapi albérlet után) be tudtunk költözni a házukba. Az azóta eltelt hat évben világi állásban dolgoztam. Parókus lelkész nem akartam lenni, hiszen gyülekezetvezetői feladatokat nem szerettem volna már vállalni. Olyan szolgálatot kerestem, amelyben a lelkigondozáson van a fő hangsúly. Erre azonban akkor nem kaptam lehetőséget. Világi állásba kényszerültem, tanító lettem a gönyői általános iskolában, illetve volt egy év, amikor gyámhatósági munkát végeztem a Pannonhalmi Járási Hivatalban. Mindeközben nagy ajándékként éltük meg, hogy ideköltözésünkől kezdve lelki otthonra találtunk a győrújbaráti gyülekezetben, ahol időnként én is szószékre állhattam, és önkéntesen, szabadon gyakorolhattam valódi hivatásomat. Közben

belül működő négy idősek otthonában (Teveli úti, Vörösmarty utcai és a két Barát utcai telephely) intézményi lelkész fog szolgálni. Az intézményi lelkészt az Ujvári János Szeretetszolgálat alkalmazza, de a szolgálatát, feladatait a Pápai Református Egyházközség presbitériuma koordinálja.

Miután az előkészítő folyamat lezajlott, örömmel szólítottuk meg ZAJZON ISTVÁNNÉ RÓZA nagytiszteletű asszonyt az intézményi lelkészi szolgálat lehetőségével. Most egy vele készült beszélgetést olvashatnak a testvérek, melyben jobban megismerhetik Rózát.

pedig a szívem legmélyén reméltem, hogy fog még nekem Isten utat nyitni az általam vágyott szolgálatba. És íme, ez most megtörtént! Így hát most értettem meg azt is, hogy miért zárultak be előttem más ajtók, amikor kétségbe esve futkostam segítő jellegű állások után, többek között idősek otthonában is. A Pápan megnyílt új lehetőséggel kapcsolatban azt éreztem, hogy ez kifejezetten olyan munka, amely rám lett szabva, nekem lett kitalálva.

– Hogy érzed magad a szolgálatodban?

(folytatás a következő oldalon)

(folytatás az előző oldalról)

– Egyfajta beteljesedést élek most meg. A lelkipásztori munkának azokat az elemeit végezhetem, amelyeket mindig is a legjobban szerettem: az igehirdetést és a lelkigondozást. Mondhatom azt, hogy az igazi érdemi munkát, sallangok nélkül. Mivel azt csinálhatom, amit igazán szeretek, ez a lelki (és remélhetőleg a testi) egészségemre is jó hatással van. Nyugodtabb lett az életem.

– Mit tartasz fontosnak az idősök otthonában végzett lelkészi munkával kapcsolatban?

– Aki idősök otthonában dolgozik, nagyon fontos, hogy az élete végéhez közeledő és egyre több képességét elveszítő emberben a legutolsó pillanatig lássa az emberi méltóságot. Lelkészként a legfontosabb, hogy mindenkinek a lelkéhez megtaláljam valahogy az utat. A különböző fizikai, szellemi és lelki egészségi állapotban lévő emberek esetében ez különböző kihívásokat jelent. A személyes beszélgetések között ezért nagyon sok eltérés lehet helyét, módját, időtartamát, mélységét, témáját illetően. Csakúgy, mint a gyülekezeti munkában, az idősotthonokban is olyan emberekkel találkozom, akik a hitüket különböző módokon és mélységekben élik meg (már akinek egyáltalán van hite), különbözőképpen viszonyulnak az Isten-kérdéshez. Ez igaz nemcsak az ott lakókra, hanem az ott dolgo-

zókra is. Pál apostol bölcsességére van szükség, hogy „mindenkinek mindenné” tudjak lenni. A cél az, hogy kit-kit a jelenlegi hitbeli állapotából kiindulva legalább egy lépéssel közelebb tudjak segíteni Istenhez, és segítsek elhordozni az adott élethelyzetben rájuk nehezedő terheket úgy, hogy a hitük ne elfogyatkozzon, hanem lehetőleg megerősödjön, vagy felébredjen. Egy idős ember lelkigondozásában fontos cél lehet az, hogy amikor az életére visszatér, egységbe tudjon rendezni mindent, Isten szemüvegén keresztül látva mindennek az értelmét, hogy békeességben tudja lezárni életének földi szakaszát, ugyanakkor pedig Krisztus megváltó áldozatában bízva reménységgel tudjon előretekinteni az örökkévalóságra. A leghatékonyabb segítő beszélgetés azonban általában nem direkt. Azt sem szabad elfelejtenem, hogy az ember személyiséglejlesztésének lehetősége az utolsó leheletéig adva van, Isten bármit megtehet és elvégezhet az emberben az utolsó pillanatáig, ezért minden történésnek jelentősége van. Az otthonokban dolgozók számára pedig azt tartom fontosnak, hogy lelki támogatást kapjanak rajtam keresztül, miközben nagyon nehéz, megterhelő munkájukat végzik. Fontos továbbá, hogy biztossítsam az otthonok lakóinak a hitük gyakorlásának lehetőségét, még úgy is, hogy a többségük katolikus, és vannak köztük evangélikusok is. A heti rendszerességgel tartott refor-

mátus istentiszteletünk olyan alap-
elemeket tartalmaz, amely alkalmat ad bármely felekezeti keresztyén embernek az istenkapcsolat ápolására. Külön kihívás úgy tartani meg az istentiszteletet, hogy az mindenkinek megfelelő legyen, a gyengébb állapotban lévő ember is kibírja fizikálisan, megértse mentálisan, de a jobb képességekkel rendelkező is megkapja, amire szüksége van, és mindenkinek eljusson az üzenet. És természetesen vannak olyanok is, akik nem tudnak az ágyból kimozdulni, és részt venni a közösségi alkalmakon, velük külön kell foglalkoznom ilyen tekintetben is. Az igazsághoz azonban az is hozzátartozik, hogy egyelőre még a fő kihívást a rengeteg információ feldolgozása, az új emberekkel és az egész rendszerrel való megismerkedés jelenti számomra, és amikor ez majd kezd rutinná válni, akkor fog jobban kikristályosodni előttem maga a szolgálat és az itteni küldetésem.

– Köszönöm a beszélgetést! Isten áldja meg a szolgálatodat és családot!

– Gyülekezeti tagjainkat arra bátorítjuk, hogy imádkozzanak Róza szolgálatáért, hogy az idősök közt tudja hirdetni az evangéliumot, és lelkigondozóként tudja őket támogatni! Ha esetleg egy rokonunk, ismerősünk bármelyik otthonban lakik, vagy esetleg valaki készül beköltözni, bátran keresse meg Rózát egy beszélgetés, látogatás erejéig!

Szakács Gergely

Férfikörök találkozója

Már hagyománnyá vált, hogy a bakonybéli plébániához tartozó Férfikör évente két alkalommal találkozik gyülekezetünk Férfikörével. Tavasszal mi látogatjuk meg őket, ősszel pedig a bakonybéliek jönnek Pápara.

November egyik szombati délelőttjén néhányan már reggel nekiálltunk az ebéd elkészítésének. Bográcsban készült kolbászos-tojásos lecsó. Délelőtt a két Férfikör a Pannonia Reformata Múzeumot látogatta meg. Mezei László vezetésével tekintettük meg az épületet, aki mind a belváros történelméről, mind az épület történetéről, felújításáról, korábbi és mostani funkciójáról sokat mesélt. Több mit két órát töltöttünk az épületegyüttesben, megtekintve az egyházi kiállítást és a múmiát is. A múmiánál segítségünkre volt Böröczky Anna, aki sok érdekes információt osztott meg velünk a múmia és a szarkofág történetéről, valamint az ókori Egyiptomról és annak hitvilágáról.

A múzeumlátogatás után a gyülekezeti házban költöttük el a gazdag ebédet. Sokan hoztak süteményt, finomságokat, sőt még házi kenyeret is. Utána hosszan beszélgettünk az asztalnál, megosztva egymással a két Férfikör tapasztalatait, hitbeli élményeit. Bízunk benne, hogy tavasszal hasonlóan gazdag élményben lehet részünk!

Szakács Gergely

A gyülekezetünkben szolgálók kiránduláson

Október 12-én egy felejthetetlen gyülekezeti segítői kiránduláson vettünk részt, amely során a pannonhalmi apátság csodálatos épületét és környékét fedeztük fel. A napunkat egy áhítattal kezdtük az apátság egyik nyugodt termében, történelmi falai között. Ez a rövid, de lélekemelő időszak lehetőséget adott mindannyiunk számára, hogy egy kicsit megálljunk, elcsendesedjünk és mélyebb kapcsolatba kerüljünk Istennel, miközben élveztük a hely szentségét és békéjét.

Az áhítat után a híres és szépen felújított pannonhalmi bazilikában, majd a könyvtárban folytattuk programunkat, ahol több évszázados kéziratok és könyvek között barangolhattunk. Az itt található gyűjtemény

lenyűgöző volt, hiszen nemcsak az emberi tudás és kultúra megőrzéséről tanúskodik, hanem arról is, milyen fontos szerepet játszott az apátság az évszázadok során a tanulásban és a szellemi élet fenntartásában. A könyvtár után a kincstárat látogattuk meg, ahol évszázados liturgikus tárgyak és műkincsek kaptak helyet. Ezek az értékes relikviák bepillantást engedtek a bencés szerzetesek vallási életébe és hagyományába.

A kulturális élményeket egy kis természetjárással egészítettük ki, amikor a lombkorona sétányon haladtunk végig. Az őszi erdő varázslatos színei lenyűgöztek minket, a séta során pedig a magasban húzódó úton különleges perspektívából figyelhetjük meg a tájat. A kirándulás

egyik legnagyobb élménye a kilátó volt, ahonnan lélegzetelállító panoráma tárult elénk, a távolban látszó hegyek és a környező erdők harmóniája különleges nyugalmat árasztott.

A sok élmény után megéhezve tértünk be a győrásszonyfai Király étterembe, ahol ízletes és bőséges ebéddel vártak minket. Az ételek kiválóak voltak, a jó hangulatú asztaltársaság pedig még emlékeztetesebbé tette az étkezést. Az ebéd alatt kellemes beszélgetésekre is jutott idő, amelyek erősítették közösségünket, és még jobban összekovácsoltak minket.

A finom ebéd és a jó társaság után fáradtan, de feltöltődve és élményekkel gazdagodva indultunk haza. Hálásak voltunk ezért a közösen eltöltött napért.

Böröczky Bertalan

Állandó heti gyülekezeti alkalmak

A heti alkalmaink a gyülekezeti házban vannak, a templomi alkalmakat külön jelezzük.

vasárnap 10:00 istentisztelet
(templom)

vasárnap 10:00 gyermek-istentisztelet

hétfő és péntek

11:00 Ép testben ép lélek csoport

hétfő 17:00 Forrás kör

18:00 Énekkari próba

szerda 10:00 Korban gazdagok köre

17:00 Felnőtt bibliakör

18:00 Főnix csoport

csütörtök 10:00 Baba-mama kör

18:00 Bárka kör, Mécses kör

péntek 18:00 Férfikör (kéthetente)

szombat 14:00 IFI óra (kéthetente)

Állandó havi gyülekezeti alkalmak

hónap első kedd 9.15 és 10.00

Istentisztelet a Barát utcai idősek otthonában

hónap első kedd 16.30

Nőszövetségi Bibliaóra
(Immánuel Közösségi Ház)

hónap harmadik csütörtök 10:30

Istentisztelet a Vörösmarty úti idősek otthonában

hónap utolsó szerda 10:30

Istentisztelet a Teveli úti idősek otthonában

FELAJÁNLÁS A 2025. ÉVRE

Nagyon köszönjük azokat az adományokat, amiket 2024-ben felajánlottak gyülekezetünk különféle gyűjtéseire, céljaira! Istennek vagyunk hálásak, hogy megtart bennünket a sokszor bizonytalannak tűnő gazdasági helyzetben is. A december 31-i, 17 órakor kezdődő istentiszteletünkön és a január 1-jén 10 órakor kezdődő istentisztelet utáni szeretetvendégségen részletesen is beszámolunk a 2024. év pénzügyeiről.

Ahhoz, hogy a gyülekezetünk továbbra is hasonló színvonalon tudja betölteni Isten által kapott hivatását, misszióját, mint eddig, alapvetően a gyülekezeti tagok áldozatára van szükség. Az adományok felajánlásának átgondolásához ajánljuk figyelmébe a következő néhány szempontot és bibliai gondolatot:

Hogyan és miért adakozzam?

Adakozásunk fakadjon Isten iránti hálából, tegyük azt örömmel, és ne kényszerből, rossz lelkiismerettel. (1Kronika 29.10-19, Lukács 21.1-4, 2Korintus 9.5-8)

Miből adakozzam?

Istené mindenünk, Tőle kaptunk mindent. Éppen ezért javainkból az Urat az első rész illeti; nem a maradékból, a „feleslegből” tiszteljük Őt. Előre döntsük el, mit szánunk az Ő ügyére, és azt más költségeinket megelőzve adjuk oda. (Péld 3.9, Haggeus 1.1-11)

Mennyit adjak?

Tervezésünkben induljunk ki a bibliai tized mértékéből, és tegyük próbára Istent (Mal 3.6-12). Tájékozódjunk a gyülekezet bevételeiről, kiadásairól, valamint arról, hogy ezt hány ember milyen mértékben hordozza. Ehhez támpontként néhány gondolat. Gyülekezetünk havi átlagos kiadása 2024-ben kerekítve 4,5 millió forint volt, amelyet az évi rendes felajánlásaink kell hogy fedezzenek, hiszen támogatást ezekre a célokra sehonnan nem kapunk (személyi költségek, szolgáltatások és igazgatási, irodai költségek, ingatlanfenntartás és karbantartás, különféle gyülekezeti programok szervezési és lebonyolítási költségei, viskies és holtmarosiai támogatása, kötelezően továbbadott perselypénzek az egyházmegyének és az országos egyháznak, stb.). Ezekre a kiadásokra felül van gyülekezetünk tábora, ahol többeknek segítünk azzal, hogy a részvételi díj egy részét vagy teljes egészét átvállaljuk. Ez plusz kiadást jelent a teljes költségvetésünkre nézve. Ez a 2024. évi adományozók számára (673 fő) vetítve fejenként körülbelül 7.000 Ft volt havonta. Természetesen tudjuk, hogy minden ember más-más anyagi helyzetben van, ezért a tizedet tekintjük mértékadónak!

Kérünk mindenkit, hogy fontolja meg a fenti szempontokat, és így adakozzon a 2025. évben! Bízunk benne, hogy Isten megtart bennünket, és minden forint, amit felajánlunk, az Ő országát építi. Legyen ezért övé a dicsőség!

Szeressétek az öregeket!

A Korban Gazdagok Köre megalakulásának 10. éves évfordulóját ünnepelte 2024. október 16-án.

2014. október 8-án, az első szerdai napon 11 fő volt a taglétszámunk. Ma már 30 főre növekedett.

A csoporttagok 70 százaléka egyedül él. A csoport egy szeretetteljes, családi és segítőkész közösség. A rendszeres szerdai találkozások célja, hogy enyhítse az egyedüllét nehézségeit, megelőzze az elmagányosodást.

A csoport lelki vezetője volt hét évig Szalainé Gubricza Emese lelkész asszony, és jelenleg Kovács Dániel lelkész úr, 2021 októbere óta. Ők erősítették bennünk az Istenben vetett hitet és bizodalmat.

Az idősök körében nagy jelentőségű, és egyben szükséges is az emberi közösség, kell a valakihez, valamihez és valahova tartozás élménye. Kell az, hogy

jó együtt lenni, és nem utolsó sorban maga és mások hasznára lenni.

A közösség egyik tagja, Barcza Dánielné az alábbiakban emlékezik vissza az eltelt tíz évre:

*Tízéves jubileumot ülünk,
A kis csoportunk neve: Korban Gazdagok!
Nézzük mit takar e fedőnév,
Akik benne vannak valóban azok?
Ha végiggondoljuk elmúlt éveinket,
A legszebb volt talán az ifjúságunk.
Mert bármily' furcsán hangzik is ma már,
Nekünk is volt álmunk, nekünk is volt vágyunk!
Mi is sétáltunk kéz a kézben,
Szerelemben, ölelésben,
Álmodozva a szebb jövőben,
És úsztunk a boldogság tengerében!
Ám jött a nagybetűs Élet,
Mely sokszor megtépázta hitünket,
De mi talpra álltunk, küzdöttünk oly' sokat,
Néha ámulatba ejtettünk másokat!*

*Elvégeztük feladatink családjunk körében,
Felneveltük gyermekeink, unokáink szépen!
De még nem pihenünk, mert csak adunk, adunk,
Cserébe a boldogságért, amit tőlük kapunk!
Nem hagyjuk, hogy a magány reánk települjön,
További sorsunkra a sötét köd ráüljön,
Vigasztaljuk, támogatjuk, segítjük egymást,
Így boldoggá tesszük éltünk rögzös útját!
Minden szerda ünnep, mikor összejövünk,
Hiszen kívül-belül új ruhákat öltünk,
Hallgatjuk az ígét, mit Isten üzen nekünk,
Ettől lesz gazdagabb további életünk.
Most pedig jubiláljunk, ünnepeljünk,
Nézzünk emelt fővel a távoli jövőbe,
Isten áldását kérjük alázattal
A Korban Gazdagok Körére!*

Hálaadás az elmúlt 30 esztendőért – Dunántúli Nőszövetségi Konferencia Pápán

Október utolsó hétfőjén Pápán tartott háromnapos konferenciát a Dunántúli Református Nőszövetség. A 30 évvel ezelőtti megalakulásra emlékezve a dunántúli nőszövetségeink tagjain kívül a Magyarországi Református Egyház többi egyházkerületéből is érkeztek résztvevők, elsősorban az országos és kerületi elnökségek tagjai.

A programokban gazdag konferencián köszöntöttük előző elnökeinket, a megalakulásban kardinális szerepet vállaló főtiszteletű dr. Márkus Mihálynét, valamint az utóbbi évtizedek karizmatikus országos és kerületi elnökét, P. Tóthné Szakács Zitát. A rendezvény nyitó áhítatán Pálfi Zsuzsanna esperes helyettes, a szombati hálaadó istentiszteleten Máté László főjegyző, a vasárnapi istentiszteleten Dr. Koncz-Vágási Katalin, a nőszövetség országos elnöke hirdette Isten ígését. A szombati reggeli áhítaton a pápai nőszövetség elnöke, Dr. Németh Tamásné

Schédl Tímea szolgált. Pénteken a dunántúli református női alkotók munkájából nyílt kiállítás, ahol gyülekezetünk 3 tagja, Boros Zita iparművész, Varga-Pesei Petra művésztanár és Tirnován Kata grafikus is bemutatthatta alkotásait Szűcsné Novák Mária tűzzománcművész, Szabóné Demény Mónika díszítő-festő, valamint Gerencsér Enikő képfestő mellett. A kiállítást a Pannonia Reformata múzeumvezetője, a pápai gyülekezet presbitere, Halászné Kapcsándi Szilvia nyitotta meg. Tirnován Kata tervezte meg a dunántúli nőszövetség logóját, ame-

lyet hivatalosan ezen a konferencián avattunk fel. Szerepel a jubileumra összeállított, a Dunántúli Református Lap Különszámaként megjelentetett Nőszövetségi Hírlevélben, amelyet Köntös László a DRE Tudományos Gyűjteményeinek igazgatója mutatott be, irattartó mappán, amelyet az Élő Ige Éve pályázat támogatásával adhattunk ki, de készült ezzel a logóval díszített ékszer, kulcstartó, sálgyűrű, stb. azzal a szándékkal, hogy egységünket, összetartozásunkat, Istenünk, egyházunk és nőszövetségi szolgálatunk iránti elkötelezettségünket ezzel is kifejezzük. A szombat délelőtt emlékeztető pillanatait élhettük át két pápai kötődésű beszélgetőpartnerünk bizonyágtétele által. Dr. Gősi Erika, az ajkai Magyar Imre Kórház kórházigazgató főorvosa, valamint Bornemissza Melinda, az Újvári János Református Szeretetotthon vezetője tett bizonyágot hitéről, hivatásáról, felelős vezetői és női küldetéséről. Öröndetes és szép élményeket kaphattunk a református gimnázium fiúkórusa, az Adászteveli Kulturális Egyesület jórészt református, presbiter házaspárokból álló felnőtt néptáncgyűjtése, valamint a Pannonia Reformata Múzeum jóvoltából a Szent Efrém Férfikar koncertje, továbbá a hálaadó istentiszteleten szolgáló, Tatai Márta vezette Séllyei István gyülekezeti kórusunk révén. Vasárnap Szabó Gáborral, a Presbiteri Szövetség nemrégiben megválasztott elnökével tartottunk egy, a pápai presbiterek számára is nyitott beszélgetést arról, hogy a két szervezet, a nőszövetség és presbiteri szövetség további együttműködésére utakat, lehetőségeket keressünk. Ennek a programgazdag konferenciának a lebonyolításában segítettek a pápai gyülekezet nőszövetségének tagjai, a református gimnázium gyülekezetünkben is aktívan szolgáló néhány tanára. Anyagi háttérét a Dunántúli Református Egyházkerület elnöksége és Steinbach József püspök úr biztosította.

→
(folytatás a következő oldalon)

(folytatás az előző oldalról)

A Dunántúli Református Nőszövetség elnöksége, Pálfi Zsuzsanna elnökhelyettes, Lakó Julianna titkár nevében is köszönetet mondok a konferencia minden pápai résztvevőjének, támogatójának, segítőjének. Bizom abban, hogy gyülekezetünk a következőkben is meghatározó helyszíne és lelkeségében is példamutató közponja lesz a nőszövetségi mozgalomnak, amelynek tagjai közé ezúton is nagy szeretettel hívom mindazokat, akik indíttatást éreznek a gyülekezeti életnek ehhez a területéhez.

Mayerné Pátkai Tünde
a Dunántúli Református
Nőszövetség elnöke

A Dunántúli Nőszövetség logóját három bibliai igeszakasz ihlette. Kálvin János kedves igéje, amely a pápai újtemplom főbejárata fölött olvasható: **„Szívemet hozzád emelem” Zsolt 25,1**

A Dunántúli Nőszövetség öt évre választott vezérigéje: **„Minden dolgokat szeretetben menjen végbe.” I. Kor 16,14**

A Magyarországi Református Nőszövetség vezérigéje: **„Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét.” Gal, 6,2**

Bemutatkozik az „Ép testben ép lélek” csoport

Gyülekezetünk két aktív tagja, Holb Lászlóné, Julika és Horváth Béláné, Irénke javasolta (hét évvel ezelőtt), hogy legyen egy olyan csoportja a gyülekezetnek, amelyikben a mozgást szeretők otthonra találnak.

Végül Irénke vezetésével alakult meg a csoport. Kezdetben mintegy tíz fő jött rendszeresen az „edzésekre”, aztán többen csatlakoztak. Mikor a létszám húsz fölé emelkedett, be kellett látnunk, hogy nem tudunk több, intenzív mozgásra vágyót fogadni, mert a nagyteremben sem férünk el.

Irénke változatos, minden izmot, ízületet megmozgató, nyújtó és lazító gyakorlatsort állít össze, így az ötven perc végére kellemesen elfáradunk.

A csoportot az ökumené jellemzi, de nem református testvéreink is sokszor eljönnek egyházközségünk alkalmaira.

Meg kell még említeni, hogy évente kétszer jelentős adománnyal járunk hozzá gyülekezetünk működéséhez.

Ezúton is köszönjük lelkeszeinknek a lehetőséget!

Kövy Rózsa

A Séllyei kórus Kovásznán

Idén tavasszal ismerkedtünk meg a Kovászna Vajnafalva gyülekezeti kórus tagjaival. Útjuk Svájcba vezetett, és egy éjszakát a testvérvárosban, Pápán töltöttek, a vacsorát pedig gyülekezeti házukban fogyasztották el. Mivel éppen kóruspróbánk volt, így bekísértük őket templomunkba, ahol közös éneklésre is sor került. Ekkor hívtak meg bennünket Erdélybe, Kovásznára.

Telefonos egyeztetések után az a döntés született, hogy november 3-án, vasárnap (ők ekkor tartották a reformációs istentisztelet) szolgálunk a gyülekezetben.

Két kisbusszal és egy személyautóval vágtunk neki a mintegy 940 km-es útnak. Az autó és az egyik kisbusz október 31-én indult, míg a másik kisbuszban utazók csak november 1-jén hajnalban hagyták el városunkat. Mi, az előbb indulók, Déván megszálltunk, sőt az autó utasai még a dévai lelkész esperesi beiktatása utáni vacsorán is részt vehettek.

Másnap délelőtt ragyogó napsütésben (a szerencsére éppen működő felvonó segítségével) feljutottunk „magos” Déva várába. Felejthetetlen panoráma tárult elénk a várossal és a sok színben pompázó hegyekkel. Miután alaposan körbenéztünk a várban, útnak indultunk Vajdahunyadra. Itt is bejártuk a szépen felújított várat, és találkozhattunk történelmünk nagyjával. Voltak, akik a legmagasabb tornyokba is felmerészkedtek.

Este fél 7 és fél 8 között mindhárom jármű megérkezett a célállomásra. Kiderült, hogy a pénteken indulók is megnézték Déva várát, így ők nagyon jó időt futottak. Istennek hála!

Leírhatatlan az az érzés, ami átjárt (gondolom, a többiek is így voltak ezzel), amikor megtapasztaltam a szeretetet, amivel fogadtak bennünket. Otthonról hazaértünk.

Megismerkedtünk szállásadóinkkal, elfogyasztottuk a töltött káposztát, és Orbán Lajos nagytiszteletű úr ismertette a másnapi programot.

Brassói kirándulásra került sor szombaton. Útközben megálltunk Prázmár erődtemplománál, ami az erődfalba épített kis lakásokkal menedékkül szolgált a város lakóinak. A templomban elénekeltük – evangélikus templomról lévén szó – a lutheránus himnuszt. /Erős vár a mi Istenünk/

Brassóba érve egyből felmentünk gondolával /ahogy ők hívják a kabinos felvonót/ a város fölé emelkedő hegyre, a Pojánára. A bátrak további gyalogtúrára vállalkozva felmászta az 1799 méter magas csúcsra. Sajnos a hirtelen megjelent felhő beborította a hegyet, de előtte gyönyörködhettünk Brassó látképében. Leérve még a város sétáló utcájára, Főterére és a Fekete templom megtekintésére jutott idő. A templomban ismét énekelünk, ami elhallgattatta a nyüzsgő tömeget.

A vasárnapi úrvacsorás istentiszteletre teljesen megtelt a templom, hiszen Kovászna másik (református) gyülekezete is kilátogatott Vajnafalvára. Ismét érzedús perceket éltünk át a templomban, ahol lelkészünk, Szakács Gergely prédikált, mi pedig kórusvezetőnk, Tatai Márta vezényletével énekekkel szolgáltunk. A záróének után felcsendült a magyar és a székely Himnusz. Meghatódtunk.

Délután vendéglátóinkkal együtt megtekintettük a híres szívkörházat, ahol a mofetta, a kristálytisztá levegő és a sok séta jelenti a fő rehabilitációs forrást. Eljutottunk a Tündérvölgybe, valamint Kőrösi Csoma Sándor szülőhelyére Csomakőrösre és Zágonba is, ahova mindig visszavágyott Mikes Kelemen a törökországi Rodostóból.

Kovászna Főterén megkóstoltuk a borvizet, és lenéztünk a Pokolsárba, ahonnan bugyova törnek fel a gyógyításra használt gázok.

Hétfőn korán reggel a templom udvarában vettünk búcsút vendéglátóinktól, akiknek nem győztünk hálálkodni a szíves vendéglátásért, s akikkel szeretnénk minél előbb találkozni Pápán.

Kegyelem Visken

2024. november 23-25. a pápai gyülekezet viski útjának dátuma. Ezeket a csodás és mégis borzongató napokat sosem fogjuk elfelejteni, szívünkben örök emlékként megőrizük. Az utazást, a találkozást félve, aggódva, ugyanakkor örömmel vártuk. A csapat fele először járt Visken, ők talán induláskor nem is sejtették, mi vár rájuk, el sem tudták képzelni, mennyi élménnyel gazdagodnak. Az indulás előtti héten betegség, illetve munka miatt többször módosult a résztvevők száma, személye. Szombat reggel végül négy felnőttel és két kislánnyal indultunk útnak. A csomagtartó megtelt a felajánlott sok-sok magyar nyelvű mesekönyvvel, de azért Tatán még sikerült egy meglepetés kerékpárt is betenni az autóba.

A gyülekezeti táborban megismert és megszeretett viskiekkel való találkozás örömet vártuk, miközben féltünk és féltettük kedves barátaink szabadságát és életét a háború kezdete óta fennálló és szeptember vége óta fokozódó bizonytalanságban. Közös imáink eddig meghallgatásra találtak, minden drága ismerőst, barátot otthon, biztonságban találtunk.

Szombat délutáni érkezésünkkor Jenei Károly tiszteletes úr még a szószéken prédikált, így ő már a frissen elkészült, jóízű tea mellé érkezett. A hangulat a megérkezésünk első percétől barátságos, sőt családi volt, mindannyian hamar feloldódtunk. A közös vacsora után még sokáig beszélgettünk, miközben a gyermekek

kirakóztak, társasoztak mellettünk. Gergő kérdésére, mely Karcsihoz szólt, miszerint „Hogy vagy?“, ő csak annyit felelt, hogy Reményik Sándor Kegyelem című versének másfeleldik versszakánál tart...

A vasárnapi istentiszteleten az a meglepő helyzet állt elő, hogy nem a „házigazda” és nem is a „vendég” lelkész szolgált, hanem Zán Fábian Sándor kárpátaljai püspök hirdette Isten igéjét. A gyülekezet, mely főként nőkből és fiatalokból állt, örömmel hallgatta püspök urat. A dicsőítő énekeket a kántor úr a gyülekezet énekléséhez igazította, így az énekeskönyvből csak a szöveget kellett olvasni.

Az istentisztelet után a 80 éve Viskről munkaszolgálatra elhurcolt és meghalt férfiak tiszteletére ékes műsort adtak a viski diákok, valamint a gyülekezet énekkara. A református templom kerítésén elhelyezett márványtábla az eddig azonosított viski férfiak névsorát tartalmazza, sok ismerős családnevet hallottunk. A megemlékezést koszorúzás zárta.

A presbitériummal közösen elköltött ebéd után társaságunk kétfelé indult, Szakács Gergely lelkészünk felkészítette Emma néni névnapja alkalmából. Ő készítette a pápai gyülekezet számára az úrasztali

terítőket. A csapat másik része, az újoncok pedig a magyar óvodát látogatták meg, ahol betekintést nyerhettek egy önfenntartó óvoda életébe (vasárnap lévén természetesen gyerekek nélkül).

Este a táborból jól ismert Botos család vendégei lehettünk, a házigazdák pompás vacsorával és finom italokkal vendégeltek meg bennünket. A gyerekek hamar egymásra hangolódtak, így az elválás mindannyiunknak nehezebbé esett.

Hétfőn reggel a Visk mellett fekvő Saján üdülőfaluba egyik cukrászdájába volt meghívásunk, ahol a berendezés, a sós és édes sütemények látványa és íze, valamint a kávékülönlegességek alapján azt is gondolhattuk volna, hogy valahol Nyugat-Európában vagyunk.

Innen már csak egy rövid kitérőt tettünk Fancsikára, ahol Nagy Zita és Barna várt minket a magyar iskolában, hogy ha csak néhány percre is, de találkozzunk. Barna

évek óta segíti a határon történő átjutásunkat, hol személyesen, hol csak egy telefonhívással. Nagyon örültünk a találkozásnak, és annak is, hogy ugyan a gyereklétszám a négy alsó tagozatos osztályban összesen csupán 16 fő, a tanári gárda

(folytatás a következő oldalon)

(folytatás az előző oldalról)

nagyon lelkesen végzi a munkáját. Reméljük, meg tudnak maradni a következő években is.

A határátkelés 28 percet vett igénybe, nem is számítottunk rá, hogy ilyen zökkenőmentes lesz, igazán kellemes meglepetés volt. A hazauton nagyobbak, mélyebbek voltak a csendek, mindenki magában

emésztette a látottakat, hallottakat. A határ után fennakadás és probléma nélkül hazaértünk. A viski kirándulás három napja gyorsan eltelt, de kicsiben, nagyban maradandó nyomot hagyott. Van mit feldolgozni, átértékelni, elmesélni. Reményeink szerint mi is átadhattunk valamennyi lelki muníciót a háború sújtotta viskieknek, hogy könnyebb legyen túlélni a borzalmakat.

Vántsa Dóra és Vántsa Lujza

Az Édenkert Pápai Református Óvoda élete az őszi időszakban

Óvodánk életét nagyban meghatározták az őszi kirándulások. Ilyenkor közösen is, és csoportonként is elmegyünk a természetbe. Így volt ezen az őszen is.

Már szeptemberben egy jó hangulatú szüretre látogathattunk. A reggeli órákban indultunk külön busszal, a gyerekek felszerelve kisvödörrel, ollókkal, háztiszákjaikban mindenféle rágcálnivalóval és innivalóval. Legelőször mindannyian a boros pincébe mentünk le, ahol hatalmas fémüstök között lavírozva a bor előállításának fázisait részletezte a házigazda a gyerekek nyelvezetére lefordítva, leegyszerűsítve. Utunkat tovább folytatva a pincébe egyre lejjebb mentünk, ahol különböző nagyságú boroshordókat szemlélhettünk meg, valamint a palackozott borok csomagolásának és kereskedelembé való forgalmazásának részleteivel is megismerkedhettünk. Ezt követően lehetőségünk volt hegyet mászni, gyönyörködni a szőlőhegy sokszínűségében, magában a vidékben.

A kirándulás legutolsó és legfontosabb eseménye a szüret, ami kirándulásunk közvetlen célja és feladata is volt egyben. Gyalog indultunk le a dombról kigyózó sorban a szőlőbe, ahol is a gyerekek vödreikkel a kezükben vették birtokba a kordonos szőlősorokat, s próbálták ollóikkal levágni a megérett szőlőfürtöket. A felnőttek segítségével elég gyorsan teltek a vödörckék, amiket a sorok elején lévő ládáknak borítottak ki. A gyerekek nagyon élvezték a gyűjtést, voltak, akik alig akarták abbahagyni, annyira tetszett nekik ez a munka. Púposra megrakott ládákkal szálltunk vissza a buszba, s indultunk hazafelé.

A Süni csoport egy vidám hangulatú diószüreten vehetett részt. A kijelölt napon a délelőtti udvari szabad játék idejét használtuk ki. A gyermekeket különjáratú autóbusszal

szállította a dióskertbe, melyet a meghívó család anyagilag támogatott.

Kíváncsian érkeztünk a nagy diófák közé. Az első élményt a diófarázó gép jelentette. Pillanatok alatt hullott az érett dió a földre, a gyerekek örömeire. Ahogy a gép a sorban haladt, úgy gyűjtötték az ovisok kis vödörükbe a termést. Amikor megtelt, a kihelyezett ládába öntöttük. A kisebbeknek segítettünk, hogy minél előbb megteljen a vödör. Amikor jó néhány láda megtelt dióval, megérkezett a póttízórai: pogácsa, citromos tea. Kis pihenő közepette falatoztunk. Lehetőség nyílt szabad mozgásra, futás, dombmászás, fáramászás formájában, de aki szeretett volna még diót gyűjteni bátran megtehetette.

A család ajándékományát (saját gyártású édességek, kimért dióbél) szívesen fogadtuk. Örömmel teli jó élményt szereztünk a csoportunkba járó gyermekeknek. A hazafelé vezető úton énektől volt hangos az autóbussz: De jó a dió...

A Katica csoport apraja és nagyja a Hagyományok Hegyére látogatott el. Tóth Kálmán, aki biztosította a helyszín látogatását, szeretettel várta csoportunkat. Nagy Zoltán – nagy köszönettel tartozunk – kísérté délelőttünket. Részletes tájékoztatást adott a tudnivalókról, a magyarak honfoglalásáról, életéről.

A bemutatóteremben megtekintettük őseink életmódját felidéző lehetőségeit (vadászat, harcászat stb.). Megcsodáltuk a trófeákat, vadászati eszközöket.

Ezután megnéztük a lovardát, a lovak életéről, életmódjáról kaptunk tájékoztatást. Megtudtuk, hogy több egyesület gondoskodik a lovak ápolásáról, gondozásáról. Az egyesületek hagyományörző rendezvényeken, lovagi

(folytatás a következő oldalon)

(folytatás az előző oldalról)

játékokon vesznek részt szerte Magyarországon. Fontos számukra a magyar hon eredetre, a hagyományok ápolása, fenntartása.

A mi célunk is ez volt, hogy a gyermekek már óvodáskorban megtapasztalják magyarságukat, annak fontosságát. A lovak elhagyása után a tanösvényt érintve a kilátóhoz mentünk fel. Nagy meglepetésre még a legkisebbek is feljöttek Pápa legmagasabb pontjára. Mindvégig Nagy Zoltán elnök kísért bennünket, széleskörű, tartalmas tájékoztatásával magára hívta mindannyiunk figyelmét.

A kilátóról leérve szabad programot tett lehetővé – dombon gurulás, különféle ügyességi játékok, valamint bajvívás volt a kínálat.

Kellemesen elfáradva, nagyon sok gazdag élményben részesülve tértünk vissza az óvodába.

Kovács Helga

Holtmarosi beszámoló

Utunkat Holtmarosra október 25-én reggel kezdtük meg. Nagyon jó csapat állt össze, 13-an mentünk. (Márkus Mihály, Márkusné Bak Enikő, Márkus Máté, Móricz Attila, Móriczné Bárti Anna, Móricz Emese, Császár Zsolt, Szűcs Istvánné Marika, Lentulai Attila, Császár Mihály valamint az ifiből Sági Panna, Varga Luca és én.) Estére érkezünk meg a Holtmarosi Tulipán Gyermekeotthonba ahol 12 gyermek él, 9-19 éves korig, valamint nevelőik, akik közül többen korábban az otthon lakói voltak. Kedves fogadtatásban volt részünk. Sok adományt vittünk magunkkal.

Szombaton kézműves-foglalkozást tartottunk az ott lakó ifjaknak, akik szemmel láthatóan örültek ennek. Később társasjátékoztunk, és sokat beszélgettünk. Délután elmentünk a faluban egy sétára. Megnéztük Bartha József, volt lel-

kész sírját, ahol egy imát mondtunk el, és megemlékeztünk róla. A falu igazi békés, szép erdélyi település egy nagy tóval. Délután Enikő néni foglalkozást tartott a gyerekeknek, ami élvezetes és emlékezetes volt. Este activity-t játszottunk több órán keresztül. A vasárnap délelőtti istentiszteleten Móricz Attila, nemesgörzsönyi lelkész prédikált. Csodálattal néztem, hogy az itteni szokás szerint

a templomban a nők és a férfiak külön ülnek. A nap hátralévő részében a csapat egyik része az öregotthonba látogatott, ami a gyermekeotthon mögött található. Az esték jól teltek számomra, de az utolsó este volt a legértelmesebb. Akkor is társasjátékoztunk, valamint sokat beszélgettünk a korombeli lányokkal, akik nyitottak és érdeklődők voltak.

Hétfőn korán reggel indultunk haza. Az utunk hosszú volt, de hála Istennek, épségben hazaértünk.

Nagyon hálás vagyok, hogy ennek az útnak részese lehettem. Sok új embert megismertem, és új barátokat szereztem, akikkel azóta is tartom online a kapcsolatot. Jó érzéssel töltött el, hogy bár ezek a gyerekek nem olyan körülmények között nőnek fel, mint én, mégis nagyon összetartóak, és szeretettel fordulnak egymás felé.

**Bede-Fazekas Réka 11.b,
Pápai Református Kollégium
Gimnáziuma**

Kedves Olvasó!

Az alábbiakban Bölcskei Gusztáv teológusnak, a Tiszántúli Református Egyházkerület régebbi püspökének, illetve a Magyarországi Református Egyház Zsinatának egykori lelkészi elnökének egy korábbi igehirdetését olvashatja

DR. BÖLCSKEI GUSZTÁV Szamoskéren született 1952. július 30-án, lelkészcsalád hatodik gyermekeként. Az általános iskolát szülőfalujában, a középiskolát a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában végezte. 1970-ben érettségizett, majd egy évig a nyírmártonfalvai gyermekotthonban dolgozott képesítés nélküli nevelőként. 1971 és 1976 között a Debreceni Református Teológiai Akadémián tanult.

Az 1977/78-as tanévben ösztöndíjasként két szemesztert töltött a németországi Tübingenben. 1979-től a debreceni teológiai tanársegédje. 1984 decemberében kinevezték a Debreceni Református Kollégium vallástanárának.

1990-ben lett a DRHE Szociáletikai Tanszékének vezetője. A '90-es években két tanévben volt a DRHE dékánja, majd a Debreceni Református Kollégium főigazgatója. 1994-ben doktorált Budapesten. Két egyetem díszdoktora: a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetemé 2003-ban, valamint a budapesti Evangélikus Hittudományi Egyetemé 2005-ben.

1976-tól 1977-ig segédlelkész volt Berettyószentmártonban, majd Tiszanagyfaluban. Lelkészsé szentelése után 1978-tól 1984-ig Tégláson, majd Hajdúhadházon volt lelképásztor. 1997-ben a Tiszántúli Református Egyházkerület püspökévé, valamint a

Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkészi elnökévé választják. Mindkét hivatalát a maximális három cikluson keresztül viselte 2014. december 31-ig.

2006-tól 2011-ig a Református Egyházak Világszövetsége (ma: Református Egyházak Világközössége) Európai Tanácsa elnöki tisztségét is betöltötte. A Református Egyházak Világközössége Végrehajtó Bizottságának tagja.

2004-2014 között a 2004 óta működő Generális Konvent és a 2009. május 22-én megalakult Magyar Református Egyház de facto vezetője.

Tudományos területe a egyháztörténet és a rendszeres teológia, azon belül is specifikus szakterülete a szociáletika.

1979 óta vesz részt a Magyarországi Református Egyház Doktorok Kollégiumának munkájában, 1984 és 1988 között a Rendszeres Teológiai Szekció titkára, 1995-től a Szociáletikai Szekció elnöke. Az Európai Etikusok Nemzetközi Kutatótársaságának, a Societas Ethica-nak 1986 óta rendes, 1991 óta pedig elnökségi tagja. 1990 és 1996 között a Tiszántúli Református Egyházkerület Teológiai Bizottságának elnöke, a lelkésztoábbképzés tanulmányi munkájának szervezője. A Coetus Theologorum (Magyar Református Teológiai Tanárok Konferenciája) titkára.

Számos nemzetközi konferencia résztvevője és vendégelőadója, valamint rengeteg publikációja olvasható.

Díjai, kitüntetései: a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem díszdoktora (2003), Schönvisner István emlékérem (2003), a budapesti Evangélikus Hittudományi Egyetem díszdoktora (2005), Debrecen díszpolgára (2006).

„Jertek, hogy lássuk a világosságot!”

Lekció: János 1,1-14

ELŐIMA: Örökkévaló Isten, szerető mennyei Édesatyánk Jézus Krisztus által! Magasztalunk Téged, aki a magasságban, a hozzáférhetetlen világosságban lakozol, azért, hogy szent Fiadban, a mi Urunk Jézus Krisztusban közénk jöttél, megosztottad velünk örökkévaló dicsőségedet és életedet, s magadra vetted a mi életünk minden terhét és hiábavalóságát. Dicsérünk és magasztalunk Téged azért a csodálatos irgalomért, amellyel emberi Istenünkké lettél, és Krisztus által fordulóponthoz juttattad a mi életünket is. Áldunk Téged életünk elmúlt karácsonyaiért, az örömteliekért és a fájdalmasakért egyaránt. Köszönjük a ma karácsonyát szeretteink között, itt a gyülekezet közösségében. Hálát adunk Neked Szentlelked megelevenítő erejéért. Most is azért könyörgünk, szólaltasd meg közöttünk a Te igédet, a Te evangéliumodat. Segíts meg bennünket, az ige hirdetőjét és hallgatóját egyaránt. Urunk, hiszszük, hogy hallottál bennünket. Kérünk, beszélj most velünk kegyelmesen a Te Szentlelked által Jézus Krisztusért. Ámen.

Textus: János 1,4–5

(Fotó: Thaler Tamás)

Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvéreim!

Karácsony ünnepét nehéz elképzelni a fény, a világosság nélkül. Ez illik hozzá. Legyen az akár a gyertya fénye vagy a pompásan kivilágított kirakatok, néhol egész városok, valamilyen formában mindig megjelenik karácsony ünneplésében az a törekvés, hogy világosságot teremtsünk magunk körül. A Szentírás lapjain is ott találjuk a világosság valamilyen formáját Jézus születésének történetében. A napkeleti bölcseket a csillag fénye igazítja útba, a betlehem mező pásztoraikat felra-

gyog Isten dicsőségének fényessége. Simeon azért magasztalja Isten, mert megláthatták szemei, amit Isten üdvözítő akarata a népek világosságaként küldött el e világba. De már Ézsaiás próféta is így jövendöl a Megváltó születéséről: „A nép, amely sötétségben jár, lát nagy világosságot; akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttük!” (Ézs 9,2). S szinte erre rímel rá János evangéliumának szava, melyet alapigénkben hallottunk: „Ő benne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága. És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt.” De nemcsak

a századokkal korábban élt próféta jövendöléséig repít vissza az időben János evangélista, hanem sokkal messzebbre. Hiszen a Szentlélek múltat, jelent és jövendőt összekapcsoló hatalma által együtt látja és szólaltatja meg a teremtés hajnalán elhangzott, életet adó szót: Legyen világosság! és a Názáreti Jézusban megjelent megváltó szeretet kijelentését: „Én vagyok a világ világossága!” Engedjük most mi is, hogy Isten Igéje és Szentlelke feleljen bennünket a lüktető idő sodrása

(folytatás a következő oldalon)

(folytatás az előző oldalról)

főlé, hogy most itt is találkozhasson egymással az első, a régmúlt karácsony, a mi emlékeinkben volt egykori karácsonyi ünnepek és az örökkévaló, el nem múló ünnep. Engedjük, hogy felemeljen Isten Lelke. Ne azért, hogy elfeledjük egy rövid időre, hogy hol is élünk, hogy milyen terhek terhelnek, fájdalmak szomorítanak bennünket 2016 karácsonyán. Azért hadd emeljen fel bennünket, hogy jobban lássuk magunkat is, múltunkat, jelenünket és holnapunkat. Hiszen nekünk már nem kell várni arra, hogy megszülessen a világ megváltója, nem kell úgy tennünk, mintha neki minden évben újra meg kellene születnie, nem kell úgy tennünk, mintha nem ismernénk a karácsonyi történet folytatását. Ő megszületett, az Ige testté lett, s mi láthatjuk, érzékelhetjük, hallhatjuk, felfoghatjuk Őt, mint a megfeszített és feltámadott Urat.

1. A karácsonykor egyszülött Fiát elküldő Isten a világosság Istene – így hangzik a karácsonyi evangélium első, most megszólaló üzenete. Isten világosság, és nincsen Őbenne semmi sötétség – mondja a Szentírás. S ezt szabad nekünk úgy érteni, hogy a Teremtő Isten, aki az élet lehetőségével ajándékozta meg teremtett világát, változatlan hűségével tartja fenn és irányítja a világot azóta is, ma is. Nem húzódik vissza, nem engedi homályba borulni, nem engedi át a 13 sötétség hatalmának, hanem Jézus Krisztusban még közelebb jön, hogy el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen. S ezek nem csupán szépen, kegyesen csengő szavak, hanem az életünket hordozó, megtartó és irányító szeretetnek a valóságáról biznyságot tevő kijelentések. Az Ő szeretetének és hűségének világossága nem ideiglenes, átmeneti, az életünk vagy a történelem egy-egy korszakához kötött, hanem valóban a kezdettől a végig tartó világosság. A Teremtő és megváltó Isten felől jövő ragyogás az, aminek a jegyében élhetjük az életünket, s szemlélhetjük minden dolgunkat. S milyen jó ezt tudni, milyen jó ebbe belekapaszkodni olyankor, amikor magunktól oly sok homályos, elmosódó, kiismerhetetlen dologtól retteg az életünk. Mi lesz velünk? Mire nőnek fel gyermekeink, unokáink? Mire számíthatunk jövőre? Ó, sokáig tudnánk sorolni az ilyen kérdéseket, anélkül, hogy megnyugtató választ

tudnánk magunknak vagy egymásnak adni. De ha hittel hisszük, hogy karácsony azt üzeni nekünk: a mi Istenünk a világosság Atyja, akkor végbemegy az a csoda, hogy nyugalmat találunk nyugtalanzkodó szívünk számára. S ennek a nyugalomnak nem valami emberi optimizmus a forrása: úgyis meg tudunk oldani minden nehézséget, nem is valami fásult beletörődést jelent: majd csak lesz valahogy. Ennek a nyugalomnak az a bizalom a forrása, hogy tudhatjuk: olyan Atyánk van, akinek hűsége és szeretete elegendő arra, hogy jó véghez vigye a mi életünket is.

2. Ahol a testté lett Ige, a karácsonyi Jézus jelen van, ott megtörik a sötétség hatalma – így fogalmazhatjuk alapigénk második üzenetét. A karácsonyi világosság fénye nem olyan, mint a csillagszóró, vagy a felvillanó reflektorfény, Isten nem egy különleges, egyszeri csodával akarja elkápráztatni a világot, amelyiket legalább egy évben egyszer ámulattal lehet csodálni, vagy amelyiknek rejtélyén el lehet gondolkozni. Nem egy alkalomra szól, mert Jézus Krisztus valóban „örök társunk” lett, akinek szüntelen világosságát nem tudja elnyelni a sötétség. Őbenne Isten végérvényes akarata öltött testet, „Istennek minden ígérete Őbenne lett igenné és ámenné” – ahogyan Pál apostol fogalmazza. Ezért ha Jézus Krisztus világosságáról tudunk, akkor azt is tudjuk, hogy ennek a világnak, s benne nekünk nem csupán 14 „árnykéletünk” van, hanem teljes és valódi életet élhetünk. Karácsony világossága ott ragyog Jézus egész életében. Ezért látja Ő mindig az Atya akaratát, látja a Sátán villámcsapásszerű alázuhanását, látja az ember szívének szándékát, látja a megalázottak és megnyomorítottak sokaságát, látja testi gyötrelmeinket, látja egyedüllétünket, de látja a keresztet és a feltámadást is. Benne nem keveredik össze a jó és a rossz, a sötétség és a világosság, az igazság és a hazugság. Ő igazán tud ítélni, mert egyedül Ő látja jól a dolgokat. Csak ez a világosság teszi lehetővé, hogy meg lehessen különböztetni egymástól azokat a dolgokat, amelyek a bűn miatt olyannyira összekeverednek egymással. A karácsonyi világosság az egyetlen hiteles tájékoztatás a világ, az ember sorsáról és állapotáról, lehetőségeiről és feladatairól. S nekünk sem marad más, mint a jézusi mérce. Ha hisszük, hogy ő a világ világossága, a mindenség fénye, akkor nem kell félnünk a sötétség hatalmától sem életünkben sem halálunkban. De nemcsak úgy igaz ez, hogy elmondhatjuk: az életünk a világosságból jön és a világosság felé tart. Igaz ez egész életünk folyamán: amikor úgy érezzük, hogy összekuszálódik az életünk, amikor elveszítjük a fonalat, amikor nem érzünk erőt a folytatáshoz, amikor nem tudjuk magunktól, hogy ki a barát és ki az ellenfél, akkor ez a világosság adja meg a támpontot, ez melegíti át szívünket, ez emel fel a csüggedésből. Krisztus fényessége adja a reményt. Nekünk is és az egész világnak. A világ világosságnak mondja magát a mi Urunk. S ebben benne van az a bizonyosság, hogy Őt nem lehet túlszárnyalni, nem lehet leírni, nem lehet a hátunk mögött levőnek, elavultnak tekinteni, hiszen a fény sebességénél nincs gyorsabb ebben az egész világegyetemben. Karácsony világossága nemcsak a múltunk, hanem a jelenünk és jövőnk is.

3. Karácsony világosságát nem képes elnyelni a sötétség, sem a körülöttünk, sem a bennünk levő sötétség. Ezért üzeni alapigénk ma azt is, hogy merjünk járni ebben a világosságban, használva annak gyógyító, átmelegítő erejét. Arra, hogy „Én vagyok a világ világossága” – Jézus szájából az következik, hogy tanítványaihoz fordul, és azt mondja nekik: Ti vagytok a világ világossága. Arra az életformára biztat, amelyben a világosságnak fényleni kell a ház lakói számára. Aki karácsony örömét, csodáját átélte, azt megismerte, az nem élhet tovább kesergő, panaszkodó életet. Ágostonról, az ókori keresztyénség nagy tanítójáról jegyezték fel a következő történetet: Észak-afrikai püspökként misszióba küldött egy fiatalembert egy olyan területre, ahol még nem ismerték Krisztus evangéliumát. A fiatalember lelkesen, lobogó hittel és öntudattal indult el feladata végzésére. Néhány esztendő múlva visszatért püspökéhez, s keserű panaszárdatot zúdított rá. Így szólt: Rettenetes ott a sötétség, ahová küldtél. Erre Ágoston így szólt: Nem azért küldtelek oda, hogy megtudjam, mekkora a sötétség, hanem azért, hogy világíts. Világítani – ez a krisztusi tanítványok küldetése ma is. Ha csak a panaszkodók karába állunk be, ha csak azt számlálgatjuk, hogy milyen kevés az esélye az evangélium terjedésének, akkor még nem hittük el igazán, hogy

(folytatás a következő oldalon)

(folytatás az előző oldalról)

a világosság valóban fénylik. Akkor kezdünk el a világosságban járni, ha felénk közeledő árnyakban felismerjük a felebarátot, a világosságra vágyó, emberséges életet élni akaró embertársat, a ránk bízott teremtménytársakat, családot, gyülekezetet. Könyörögjünk Isten Szent Lelkének csodájáért, hogy lássuk a világosságot, lássuk benne mindig Jézus Krisztust, hogy el ne csüggedjünk. Könyörögjünk a Szent Lélek csodájáért, hogy lássunk az Ő világosságában mindent és mindenkit. Így áldjon meg minket a mi Istenünk ezen az ünnepen, így adja karácsony világosságának áldását. Ámen.

UTÓIMA: Szerető Mennyei Atyánk! Köszönjük a Te eget szétszakító és sebeket begyógyító irgalmadat és szeretetedet. Köszönjük, hogy világosságot gyújtasz nemcsak elménkben, hanem szívünkben is. Köszönjük ajándékokat, fiadat, Jézus Krisztust, aki maga a Világ Világossága! Kérünk, hogy ne csak ünneplésünket szője át a Te jelenléted, hanem minden dolgunkat, minden szavunkat, és minden tettünket. Tégy bennünket követőivé a Te Egyszülött Fiadnak, hogy olyan életet élhessünk, mely méltó a Te gyermekeidhez. Kérünk, add nekünk a Te világosságod, hogy lássuk meg, mi mindent adtál és adsz nekünk! Kérünk, nyisd meg a szemünk, hogy mi is úgy tudjunk nézni, látni, harcolni a sötétség erőivel szemben, ahogyan Te tetted és teszed Fiad által. Add, hogy az előttünk járó irgalmas Szeretet lábnyomait követve jussunk el mindazokhoz, akik ünneptelen élettel, megüresedett szívvel, tartalmatlan szavakkal vergődnek nap, mint nap körülöttünk. Hadd sugározza tovább életünk a Tőled jövő melegítő, gyógyító fénysugárt. Atya, Fiú, Szentlélek Isten, aki magad vagy a teljes és tökéletes szeretet, kérünk, kegyelmedből hallgass és áldj meg minket! Ámen

Adventi játszóház

Ahogy az elmúlt években megszokottá vált, idén is advent kezdete előtti szombaton került megrendezésre az adventi játszóház. Az idei 4 órás alkotás alatt sok, szebbnél szebb karácsonyi törpe, gyöngyfigura, karácsonyfa- és asztaldísz, valamint adventi koszorú készült el. Munkatársaink segítségével különböző asztaloknál lehetett ezeket elkészíteni, és minden állomásnál folyamatos teltház volt, annak ellenére, hogy a résztvevők folyamatosan jöttek és mentek. Emellett már elkészült díszeket, koszorúkat is lehetett vásárolni, melyek viskről és a helyi gyülekezet ügyes kezű felajánlójától érkeztek. A jó hangulatot és a beszélgetéseket pedig most is tea és sütemények tették még felejthetlenebbé. Ahogy eddig, úgy idén is vidáman és szépeket alkotva mehettünk haza, a jövő évi ismétlés és az adventi készülődés gondolatainak kíséretében.

Köszönjük szépen minden önkéntesünknek és munkatársunknak az áldozatos segítségét!

Kopeczky Bence

Anyakönyvi hírek

2024. szeptember 1. – 2024. november 30.

A keresztség sákramentumában részesültek:

Páli Márk és Páli-Gombás Vivien fia, Bence Noel, Bejczy Bálint és Bejczy-Bóka Patrícia fia, Milán, Gál Richárd Tibor és Gálné Varga Klaudia fia, Nolen, Tiszauer Gábor és Tiszauer Dorottya fia, Dominik, Antal György Lajos és Bakulárová Mariana lánya, Luca, Avas Emil és Avas-Bokodi Martina fia, Kornél, Kis Milán és Kis Brigitta lánya, Fanni, Lázár Krisztián és Cserepes Andrea fia, Olivér, Berzsényi Zoltán és Berzsényi Katalin fia, Boldizsár, Mógor Zoltán és Mógor-Gyurján Eszter Gyöngyi fia, Zoltán, Ruzsás Gergő és Ruzsásné Sági Alexandra fia, Benett, Szabó András László és Szabóné Bodri Éva lánya, Panna Éva, Szalai Gergő és Szalai-Halász Brigitta lánya, Szonja, Szántó Péter és Szántó-Nagy Evelin lánya, Léna Lia

Isten áldását kérjük a megkereszteltekre, hogy növekedjenek lélekben, Isten és emberek előtt való kedvességben!

Házasságot kötöttek:

Makker András és Nágel Diána

Isten áldását kérjük a fiatal párok életére és szeretettel hívjuk őket alkalmainkra!

Eltemettük:

Király Zsuzsanna (67), Lőrincz István Kálmán (76), Moldvay Ferencné sz. Németh Erzsébet (95), Gyimóti Dezső (75), Szigethy Ernő (92)

Istenünk vigasztalását kérjük a gyászoló családokra, tudva, hogy aki hisz Jézus Krisztusban, ha meghal is, örökké él!

Adventi hitmélyítő esték az Élő Ige évében

A Magyarországi Református Egyház az idei esztendőt az Élő Ige évének nyilvánította. Számos egyházi rendezvény szerveződött e téma köré, így gyülekezetünk hagyományos adventi hitmélyítő alkalmai is ide illeszkedtek.

A háromnapos evangelizáció során három lelkész hirdette az ígét az Ótemplomban a fentebb említett tematikus év alapigéje (Zsid 4;12) szerint. Az alkalmak közös énekléssel kezdődtek *Márkus Mihály* esperes, illetve *Parola Csaba* zongorakíséretével. Az első nap során *Gilicze Tamás* gitáron működött még közre, továbbá gyülekezetünk énekkarának előadásában hallhattuk a 25. genfi zsoltárt.

Első este *Gilicze Tamás* gondolatait ismerhettük meg: Isten ígéje nem csupán kinyilatkoztat, hanem cselekszik is. A bakonyszentkirályi lelképásztor felvázolta a Biblia központi üzenetét, mert az Ige testté

lett. Ugyanakkor az Ige, azaz Jézus Krisztus ítélt meg mindenkit, megszegyeníti azokat, kik bibliai verseket használnak egyéni érvényesülésük megvalósításához, kik nem a megfelelő motivációval közelítik meg őt. Vigyázzunk mi is, hogy ne essünk ugyanebbe a csapdába!

A második estén *Farkas Gergely* többször is idézte a Zsidókhoz írt levél mottóvá választott sorait, viszont Péter apostol konkrét példájával, az ő háromszoros tagadásán keresztül világította meg számunkra, hogy miként is ítélt meg minket az ige. Nagyon fontos, hogy az ember szembesüljön

a hibáival, önmagával. Sokat tud segíteni a közösség egymás hitbéli épülésében, viszont néha érdemes elmélyülnünk magunkban.

Az utolsó estén *Móriczné Bátki Anna* arról beszélt, hogy Jézus szigorúbb mércével mér, hisz ő „betölteni jött a törvényt”. A társadalmi normák és elvárások szerint lehetünk akár büntelenek is, Isten megítélése szerint viszont bűnösök vagyunk. Az előadó saját életéből hozott példákon keresztül mutatta be, hogy Isten felmentheti a bűnöst, mindig felkínálja a megbocsátást. Isten elküldte fiát és szentlelkét, hogy megérthessük az örömhírt.

Az alkalmak az igehirdetések végétével közös meditációval, majd imádsággal és énekléssel zárultak. Mind a három estén a gyülekezet zöme még együtt maradt, a szeretetvendégség során kicserélhették gondolataikat az elhangzottakról.

Varga Jenő

Adventi gyertyagyújtás

December 8-án, advent második vasárnapján a református felekezet gondoskodott a városi gyertyagyújtásról és az ünnepi műsorról.

Legelőször a Tánc-Lánc Művészeti Alapiskola és a Vadvirág Művészeti Egyesület növendékei és tanárai adtak elő egy betlehemes játékot, majd 17 órakor a Séllyei

István gyülekezeti kórus énekelt. Nagy tetszést aratott az egybegyűlték körében az Édenkert Pápai Református Óvoda Sűni csoportjának kedves betlehemes játéka. A második adventi gyertyát Miklósi Hosszú Zita, lelkészi gyakornok gyújtotta meg, miután ünnepi beszédében rámutatott a Krisztus-várás lényegére, keresztyén hitünk élő reménységére. Végül a Pápai Református Egyházközség gyermekkórusa és zenekara szerepelt, Márkus Mihály esperes vezetésével, akik megénekeltek a gyertyagyújtásra egybegyűlt sokaságot.

A Pápai Református Kollégium Gimnáziuma, Művészeti Szakgimnáziuma és Diákotthona is kivette részét az ünnepre hangolódásból. December 6-án, pénteken a néptánc tagozatosok szerepeltek a Gyertyafényes Advent színpadán, *Fényből szőtt* című műsorukkal, majd december 20-án a gimnázium fiúközusa lepte meg a hallgatóságot ünnepi dallamokkal.

Városunk jól bevált hagyománya, hogy az adventi gyertyagyújtást minden vasárnap más felekezet tarthatja meg. Ezzel hangsúlyt kap a keresztyén értékrend. Krisztus Urunk születésének ünnepére készülve, reménység szerint, Pápa református közössége nem csupán együtt ünnepelt a várossal, hanem továbbadhatta az örömhírt: „Immánuel, velünk az Isten.”

Mayerné Pátkai Tünde

(Fotó: infopapa.hu)

*Köszönetet mondunk minden testvérünk
adományáért, amellyel támogatta gyülekezetünk életét,
szolgálatát.*

Befizetési, támogatási lehetőségek, számlaszámok

Gyülekezeti számlaszám: Raiffeisen Bank 12085004-00102657-00100002
Református Eklézsia Alapítvány: OTP Bank 11748045-20017204-00000000

Felhívás!

Tisztelettel kérjük kedves testvéreinket, hogy személyi adataik változásáról (különösen a lakcímváltozásról), mielőtt módjukban áll, értesítsék a Lelkészi Hivatalt, hogy a változásokat átvezethessük gyülekezetünk nyilvántartásába is.

Köszönjük.

A Lelkészi Hivatal nyitva tartása:

Kedd, Szerda, Péntek: 9:00-12:00

Csütörtök: 9:00-12:00 és 17:00-18:00

Vasárnap: Istentisztelet után közvetlenül

Tel.: 06/89/324-415

E-mail: info@papareformatus.hu

Apró segítség az Egyházfenntartás befizetésében!

Az önkéntes egyházfenntartói járulék egy összegben való kifizetése egyre nagyobb terhet jelent mindenkinek.

Ezért javasoljuk, hogy akinek van rá lehetősége, bankszámlájáról állandó megbízással havi rendszeres átutalásként fizesse támogatását. Így testvérünknek sem megterhelő jövedelmének havi 1%-nyi összegét átutalni, mi pedig folyamatosan megkapjuk az átutalt támogatást. A gyülekezeti számla, amelyre megbízását megadhatja:

Raiffeisen Bank: 12085004-00102657-00100002.

Kérjük, közleményként írja fel nevét, címét
és az EFJ rövidítést. *Köszönjük.*

GYÜLEKEZETÜNK HONLAPJA

www.papareformatus.hu

*Várjuk észrevételeiket, hozzászólásait,
megjegyzéseiket! Keressék fel!*

HONLAP! HONLAP! HONLAP! HONLAP!

Lapunkat ingyenesen terjesztjük református családjainknak. Bekerülési ár kb. 400 Ft.

A költségekre adományokat elfogadunk.

Írták: Bede-Fazekas Réka, Böröczky Bertalan, Kopeczky Bence, Kovács Helga, Kövy Rózsa, Mayerné Pátkai Tünde, Szakács Gergely, Vántsa Dóra és Vántsa Lujza, Varga Jenő, Zajzon Istvánné Róza.

Grafika: WEB *Szerkesztés:* Balogh Éva

Kiadja a Pápai Református Egyházközség. *Felelős kiadó:* Szakács Gergely lelképásztor

Készült a Kapitális nyomdában 750 példányban.

Ünnepi alkalmaink

Szeretettel várunk mindenkit karácsonyi, ünnepi alkalmainkra! Ezeket időrendben alább olvashatják.

December 24., kedd:

15:30 Gyermekek karácsonya. Ezen az alkalmon hittanos gyermekeink, gyülekezetünk tagjai, gyermekkórusunk és a PRIZ zenekar és felnőtt gyülekezeti tagok műsorát láthatjuk. Hittanos gyermekeink karácsonyi ajándékcsomagot kapnak a gyülekezettől.

22:00 Éjjeli istentisztelet. Csendes, meghitt, karácsonyi hangulatú esti alkalmunkon sok énekkel és úrvacsora-közösséggel ünnepeljük Jézus születését.

December 25., szerda:

10 órakor tartunk ünnepi istentiszteletet, melyen ünnepi, úrvacsorai közösségben lehetünk.

December 26., csütörtök:

10 órakor Ünnepi istentisztelet Miklósi Hosszú Zita szolgálatával, mely alkalommal szintén lesz úrvacsorai közösség.

December 29., vasárnap:

10 órakor tartunk istentiszteletet

December 31., kedd:

17 órakor tartjuk óévi, hálaadó istentiszteletünket. Ezen az úrvacsorás istentiszteleten számolunk be röviden gyülekezetünk életének elmúlt egy évéről.

19 órától gyülekezeti szilveszterre hívunk minden érdeklődőt. Évek óta örömteli alkalom a gyülekezet közösségében búcsúztatni az óévet és köszönteni az új esztendőt. Jelentkezni december 24-ig lehet. A vacsora „batyus”, azaz előre egyeztetünk, ki mivel tud hozzájárulni az étkezéshez. Az este különféle játékos feladatokkal, beszélgetéssel készülünk. Regisztráció és további információk Miklósi Hosszú Zitától kérhetők e-mailben (miklosihzita@gmail.com) vagy a Lelkészi Hivatalban.

Január 1., szerda:

10 órától tartunk ünnepi, újévi istentiszteletet, melyen szintén megterítjük az úrasztalát. Az istentisztelet után pezsgős koccintásra és szeretetvendégségre hívunk mindenkit a gyülekezeti házba. Ekkor mutatjuk be gyülekezetünk elmúlt egy évének képes beszámolóját.